

PREDICĂ LA DUMINICA A XII-A DUPĂ RUSALII

Tânărul bogat

“Bunule Învățător, ce bine să fac, ca să am viața veșnică?” (Matei IX,16)

Frați creștini,

Cu 5000 de ani înainte de venirea Domnului Hristos, înțelepții și stăpânitorii lumii acesteia propovăduiau și fereceau în cuvântările lor pe cei bogați, puternici, veseli și sătui. Lumea îi asculta și îi urma, pentru că toți alergau în goana mare după averi, plăceri, bani și păcate. Cei puternici zdrobeau pe cei slabi și mici, cei bogați și avuți râdeau și disprețuiau pe cei săraci, necăjiți și supărați.

Războiul omului contra omului era pretutindeni, iar pacea, nicăieri. Lumea se zbătea în întunericul patimilor și pretutindeni satana pusese stăpânire pe viața omului. Iată, însă, că într-o zi, pe un munte frumos, într-o țară mică din Palestina – Galileia, apare Fiul lui Dumnezeu – Iisus Hristos. Și adună pe lângă Sine niște țărani săraci și pescari de pe Marea Galileii și își deschide gura Sa cea sfântă aici pe munte, rostind cele mai minunate cuvinte care au răsunat peste veacuri.

Fericiți cei săraci cu duhul, cei curați și umiliți, fericiți cei ce fac milostenii. Iubiți pe vrăjmașii voștri, rugați-vă pentru cei ce vă prigonesc, căci voi sunteți fiii lui Dumnezeu, ai Aceluia care a

făcut cerul, pământul și toate câte există în univers. Fiți și voi desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru este desăvârșit. Cuvintele acestea minunate, pe care nu le mai auzise nici o ureche omenească până atunci, au străbătut până la marginea pământului și au ajuns până aici, la noi.

Mântuitorul nostru Iisus Hristos era bun și blând; o asemenea personalitate nu se mai văzuse prin locurile acelea și nicăieri pe fața pământului.

Într-o zi, după ce binecuvântă o mulțime de copii, pe care îi aduseseră mamele lor la Dânsul, iată că se apropie un tânăr frumos, îmbrăcat bine care-i zice: **„Bunule Învățător, ce bine să fac ca să moștenesc viața veșnică?”** Iar El a zis : **„De ce-Mi zici bun? Nimeni nu este bun decât numai Unul Dumnezeu! Iar de vrei să intri în viață, păzește poruncile!** Tânărul a zis : „Care?”. Iar Iisus a răspuns: „Să nu ucizi, să nu săvârșești adulter, să nu furi, să nu mărturisești strâmb, cinstește pe tatăl tău și pe mama ta și să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” Zis-a Lui tânărul: „Toate acestea le-am păzit din copilăria mea. Ce-mi mai lipsește?” Iisus i-a zis: **„Dacă voiești să fii desăvârșit, du-te, vinde averea ta, dă-o săracilor și vei avea comoară în cer ; după aceea vino și urmează-Mi!”** Auzind cuvântul acesta, tânărul a plecat întristat, căci avea multe averi.

Tânărul acesta, în felul său, era o raritate, pentru că nu era ca ceilalți de seama lui, ușuratici, zburdalnici și preocupați numai cu plăcerile lumești, ci era frământat de un gând mai înalt: gândul de a moșteni viața de veci și de a-și moșteni sufletul; îl interesa mântuirea sufletului. Din convorbirea pe care o are cu Mântuitorul observăm că el era evlavios și cu frică de Dumnezeu, căci păzise din copilărie poruncile legii. Întreaga lui înfățișare era plăcută, simpatică și cuviincioasă așa încât tânărul cuceri îndată inima Domnului, căci Sfântul Evanghelist Marcu spune că **„Domnul s-a uitat țintă la el, l-a iubit și i-a zis: Îți lipsește un lucru. Dacă vrei să fii desăvârșit, du-te și vinde tot ce ai, dă săracilor și vei avea comoară în cer; apoi vino și urmează Mie!”**.

Când îi ceru Mântuitorul să împartă averile la săraci, tânărul nostru a pierdut pofta de mântuire, căci a lăsat capul în jos, a întors spatele și s-a dus întristat. Privindu-l cu multă mâhnire, Iisus a zis: **„Cât de greu vor intra cei bogați în Împărăția lui Dumnezeu!”**. Tânărul a plecat întristat pentru că avea multe bogății și i se părea o jertfă prea mare ceea ce i se cerea. Era trist pentru că vedea cum pierde și viața acesta și pe cea veșnică. Vedeți ce piedică mare pot fi bogățiile și plăcerile lumii pentru orice creștin?!

Apoi, Mântuitorul ca să întărească și mai mult cuvântul Său a zis iarăși: **„Zic vouă: mai lesne este cămilei să treacă prin urechile acului, decât bogatului să intre în Împărăția lui Dumnezeu”**. Cugetând mai adânc la aceste cuvinte, vom vedea cât adevăr se cuprinde în ele.

Mai întâi să împărțim bogățiile în două grupe: bogățiile materiale, vremelnice, și bogățiile sufletești, veșnice. De la început observăm că bogățiile materiale sunt o mare piedică pentru mântuire, căci, în comparație cu numărul săracilor, cel al bogaților mântuiți este mult mai mic. De ce oare? Pentru că bogăția îl face pe om să se mândrească, să se laude și să devină neascultător la glasul celor lipsiți. Bogăția îi mai dă bogatului posibilitatea de a-și satisface toate poftele și plăcerile trupești, din care curg o mulțime de păcate.

Știm că Biserica trebuie să spună adevărul și adevărul, în ceea ce privește bogăția, este următorul: Nu se face avuție fără o cât de mică înșelătorie, fără nedreptate, camătă și viclesug. Ori că înșeală la cântar, ori pune apă în vin sau lapte, ori ia dobândă la banii împrumutați, sau prin cine știe câte feluri de înșelăciuni și nedreptăți. Avocații, judecătorii, procurorii și alți oameni ai legii care se îmbogățesc de pe urma proceselor nedrepte, cei care primesc mită sau storc banul săracului, toți aceștia au mâinile mânjite de sânge, așa spune Sfânta Carte; ei mănâncă cea mai murdară pâine. Vai de copii care moștenesc astfel de averi de la părinți, făcute prin nedreptăți și înșelătorii. Astfel de copii nu se pot mântui, dacă nu se trezesc la credința cea adevărată și nu sunt primiți în lucrarea mântuirii până nu dau săracilor cele luate de la ei, căci ale lor sunt. De aceea a zis Domnul că mai lesne trece cămila prin urechile acului, decât să intre un bogat în Împărăția cerului.

Să vedem acum care sunt bogățiile cele sufletești. Orice creștin fie bogat, fie sărac, poate să se îmbogățească și chiar să-și facă comoară în cer, dacă este atent și-L iubește pe Dumnezeu mai presus de orice, iar pe aproapele său ca pe sine însuși. Cu ce poate să se îmbogățească creștinul? Cu faptele cele bune. Să aibă milă de semenul său care se zbate în lipsuri și suferință și să nu neglijeze mai ales pe cei ce stau în întunericul necunoștinței de Dumnezeu.

Mântuitorul nostru Iisus Hristos a amintit tânărului bogat doar câteva porunci din cele 10 și cu acestea ar fi putut să se mântuiască pentru că le păzise din copilărie. El urmase însă poruncile, dar nu în spiritul lor, ci numai în literă, de aceea Domnul îl pune la o încercare atunci când îi spune să împartă averile săracilor. Dacă ar fi cunoscut că Mântuitorul este Dumnezeu adevărat și ar fi crezut în El, i-ar fi ascultat sfatul și ar fi făcut întocmai. Dacă ar fi iubit pe Dumnezeu din tot sufletul lui, n-ar mai fi stat la îndoială, dar vedem că dragostea pentru avuțiile sale era mai presus decât cea pentru Dumnezeu.

Iată de ce Mântuitorul a zis altădată că: **„Oricine iubește pe tată, pe mamă, fiu sau fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine !”**. Dacă nici pe tatăl tău, pe mama ta, nu trebuie să-i iubești mai mult decât pe Dumnezeu, cu atât mai mult, trebuie să fugim de lumea cea vrăjmașă lui Dumnezeu și să nu iubim lucrurile din lumea aceasta trecătoare. Tânărul

nostru, tocmai aici s-a încurcat în păzirea celei dintâi și mai înalte porunci: „**Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din tot sufletul tău, și din tot cugetul tău**”, căci a iubit mai mult averea, banii și plăcerile decât pe Dumnezeu; cu toate că a păzit celelalte porunci și s-a ferit de păcatele tinereții care rod sănătatea trupului și a sufletului și aceasta i-a fost de mare folos pentru viața pământească, trecătoare, dar, pentru viața cea veșnică, trebuia ceva mai mult.

Ca să ajungă la desăvârșire, omul, trebuie să se lepede nu numai de bogății, ci și de sine, însă lucrul acesta este foarte greu. Câți tineri, studenți nu vin la biserică și se roagă înainte de examene, dar după ce le-au luat și ajung oamenii cu funcții mari, îmbogățindu-se nu-și mai fac nici măcar o Sfântă Cruce la culcare. Îngâmfindu-se, s-au depărtat tot mai mult de Dumnezeu și astfel ajung nici să nu mai creadă în El. Indiferența, răceala și depărtarea multora de Biserică și de Dumnezeu i-a făcut pe mulți să cadă într-o viață dezordonată, murdară și nenorocită.

Așa se povestește despre un oraș din America – New Mexico – care, pe la 1875, era locuit numai de mari bogătași. Se numea orașul libertății depline, iar cei care veneau să se așeze în el erau oamenii bogați, cu păcate multe, plini de poftă lumești. În acest oraș nu exista nici o religie, nici o biserică, nici o lege și nici o școală. Nu aveau duminici și sărbători. Fiecare era liber să trăiască cum vrea. Ce credeți că s-a întâmplat însă cu orașul acesta după câțiva ani? Cu timpul, oamenii s-au îndobitocit cu totul. S-au înmulțit bețiile, hoțiile, crimele, într-un chip înspăimântător, încât 40% din populație și-a vândut averea și a părăsit orașul. În 50 de ani acest oraș a devenit o ruină de ziduri și de suflete distruse. Așa vor păți toți cei care caută fericirea fără Dumnezeu, fără legea Lui și fără Biserica lui Hristos.

Tânărul din Evanghelia de astăzi era plin de bogății și, totuși, îl interesa și viața veșnică, fericirea sufletului și mântuirea lui. Dar tineretul nostru de astăzi care este bogat mai mult în păcate decât în avuții, își dă oare seama ce dureri și suferințe are de tras din cauza mulțimii păcatelor și mai ales din cauza desfrânării și beției? Ce ușor se încurcă tinerii în păcatul desfrânării, de unde pleacă și celelalte păcate căci după desfrânare fac și ucidere, fiindcă omoară pruncii; urmează apoi minciunile, căci multe fete își mint părinții și spun că sunt cinstite. Nu ascultă nici de părinți, necinstindu-i, făcându-le fel de fel de nedreptăți și de rușini în lume, îndepărtându-se de spovedanie, de împărtășanie, trăind în păcate fără cununie religioasă, și așa ajung în mari nenorociri, prăbușindu-se în pierzare sufletească și trupească.

Oamenii chibzuiți, cu judecată, când vor să-și clădească o casă, pun o temelie durabilă din material sănătos, ca să fie casa fără igrasie și să nu plouă în ea și să străbată lumina soarelui. Așa ar trebui să privească tinerii lucrurile și atunci când se întemeiază o căsnicie. Dar, din păcate, ei nu mai umblă acum după binecuvântarea dumnezeiască, ci se unesc fără cununie religioasă, zămislesc copii în posturi și sărbători, în chefuri și beții, iar acești copii devin o povară

grea pentru părinți, căci toată viața acești părinți se vor lupta cu ei, pentru că de aceea ei se nasc epileptici, îndrăciți, bolnavi cu capul, cu nervii și cu sângele stricat.

Iată casă zidită pe nisip de părinți fără înțelepciune, expusă valurilor înfuriate, bolilor, suferințelor și, dacă nu se îndreaptă, vor plăti în iad cu suferință veșnică. Mama care a născut copii fără cununie religioasă să nu se mai întrebe de ce nu se mărită fata la timp și să nu mai spună că are cununii legate, pentru că s-a născut fără cununie, fiind zămislit un astfel de copil în desfrânare. Dumnezeu îngăduie suferința pentru astfel de mame care n-au avut grijă să plece de la casa părintească cu binecuvântarea lui Dumnezeu. Iată deci rădăcina relelor unde se află ! În păcatul acesta al desfrânării !

Mai înainte, fetele nu plecau de acasă fără binecuvântarea părinților. De aceea aveau pace în casă, copii buni, sănătoși, credincioși, cu rușine și respect, fiindcă aveau binecuvântarea părinților și pe cea a lui Dumnezeu prin cununia religioasă. Tineretul nostru însă umblă printr-un mare întuneric pierzător de suflet și prin mijlocul a multe curse periculoase.

Am găsit scris într-o carte veche, că un călător într-o noapte, pe o vreme de furtună, a intrat să se adăpostească într-o casă părăsită, căci nu avea unde să își plece capul, fiindcă ploua, tune și fulgera. În fuga mare a intrat bucuros în acel adăpost, dar un fulger a luminat încăperea și atunci a văzut o priveliște îngrozitoare: un șarpe mare se târa spre el, în timp ce alții mai mici se urcau pe pereți; ochii unei bufnițe străluceau într-un colț, în timp ce în celălalt colț stătea o lighioană cu gura deschisă. Călătorul îngrozit, fugi repede afară din acest cuib de șerpi și lighioane spurcate.

În chipul acestui călător, care s-a adăpostit prin întuneric în acest adăpost plin cu jivine, trăiesc toți acei tineri și tinere, care, orbiți, duc viața într-un sălaș sufletesc plin de lighioane fioroase ce stau gata să-i sfâșie. Așa este casa unde locuiesc cei necununați la biserică, nespovediți și neîmpărtășiți; când văd însă că sunt sfâșiați de fiarele cele periculoase, de păcatele cele grozave care le rănesc sufletul de moarte, abia atunci unii aleargă la ajutor. Pentru mulți însă este prea târziu, căci unele răni sunt adânci, distrugătoare și aproape fără leac.

Această depărtare de lumina Evangheliei lui Hristos, de morala credinței noastre creștine ortodoxe, aduce peste ei cele mai mari nenorociri sufletești și trupești. De aceea sunt neliniștiți, bolnavi și chinuiți pentru că fără Dumnezeu nu se poate pace și liniște. Așa sunt unii de orbiți și întunecați, căci cu toată suferința tot nu vor să iasă din casa cea blestemată și otrăvitoare plină de lighioane periculoase, adică de poftele cele deșarte și de păcatele ce otrăvesc sufletul și trupul. Una din poruncile legii vechi este să nu minți, pe care a amintit-o Domnul și tânărului bogat de astăzi. Cei care n-au citit Sfânta Scriptură nu știu că diavolul este tatăl minciunii, căci el a mințit pe Adam și Eva în rai și tot el a mințit lumea până la potop, făcând-o să supere pe

Dumnezeu. El a mințit, deci, lumea în cursul veacurilor și a reușit diavolul să-și facă pe pământ o mulțime de copii, căci s-a umplut pământul de mincinoși și mulți părinți se tânguiesc de copiii lor care-i mint în multe feluri. Câtă lume nu suferă din cauza acestui mare păcat al minciunii, mulți întemeindu-și casa sufletului, furând, omorând și pârând tocmai pe temeiul minciunii, dar nu va merge mult și casa aceasta a mincinoșilor se va scufunda.

Unul din păcatele mari pe care îl fac copiii și tinerii – că despre ei este mai mult vorba astăzi – este necinstirea părinților. Această poruncă scrisă cu degetul lui Dumnezeu este una dintre cele zece porunci, foarte importantă și de mare folos pentru viața aceasta pământească. Căci Dumnezeu zice: **„Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să-ți fie bine și să trăiești mulți ani pe pământ.”**

Iată deci că binele copiilor constă în cinstirea părinților, adică să-i ascuți când te învață să faci fapte bune, să mergi la biserică, să crezi în Dumnezeu și, în general, când te învață de bine. Să-i iubești, să nu-ți fie rușine cu ei, să-i îngrijești când sunt bătrâni și bolnavi și să le porți de grijă și după ce au plecat din viață, făcându-le cele necesare pentru sufletul lor.

Dar ce vedem la tinerii noștri? Mulți își necinstesc părinții, le e rușine cu ei că sunt țărani săraci, iar ei – oameni cu carte; unii nu le mai zic nici pe nume și îi supără îngrozitor cu neascultarea, obrăznicia și răutatea lor. Așa îi fac pe părinți să-i blesteme și astfel, la căsătorie, în loc de binecuvântare părintească îi ajung blestemele și ajung ca tot așa să li se facă de către copiii lor. Unii din tineri au ajuns până acolo cu răutatea încât au ridicat mâna asupra părinților lor, i-au bătut și chinuit și chiar omorât. Alții copiii după ce le-au murit părinții, i-au dat uitării fără să se îngrijească de sufletul lor și pentru aceasta Dumnezeu îngăduie să vină peste ei fel de fel de greutăți, supărări și necazuri.

Să nu ne jucăm cu blestemul părintesc. Voi tineri și tinere, care mai aveți părinți în viață, străduiți-vă să le faceți cât mai multe bucurii, căci numai atunci sunteți binecuvântați de Dumnezeu: când îi ascultați pe părinții care vă învață credința cea dreaptă. Atunci când vă vor îndemna la fapte rele, să nu mergeți la biserică, să vă omorâți pruncii în pântece, să nu urmați lui Dumnezeu, când vă învață să vă lăsați soțiile cu care sunteți cununați la biserică, să nu-i ascultați, căci nu greșiți ! Mari păcate fac acești părinți care se bagă în casa copiilor cununați religios ca să le strice căsnicia. Tineți minte, cununați religios ! Pe părinții aceștia îi așteaptă suferințe mari pe lumea aceasta și va fi greu de ei și la ieșirea sufletului.

Domnul Hristos a mai spus tânărului din Evanghelia de astăzi: să nu furi. E bine să știe tot creștinul lucrul acesta că tot furt înseamnă când furi cinstea cuiva prin vorbele și minciunile tale. Tot furt se numește atunci când furăm ziua Domnului – ziua duminicii – și, în loc să o păstrăm cu credință și sfințenie, mergând la biserică, pierdem timpul pe aiurea, mergând în diferite locuri

unde se necinstește numele Domnului, printre bețivi, hullitori și batjocoritori de cele sfinte. Cei care merg în astfel de locuri și ascultă astfel de hule se fac împreună părtași la păcat.

Diavolul, acest mare vânător de suflete a reușit să distrugă multă lume și îndeosebi tineretul, pe care l-a ruinat cu o armă foarte puternică: cântarea. Cântecele lumești și drăcești nu lipsesc astăzi aproape din nici o casă, în timp ce cântarea religioasă creștinul nostru n-o mai are în gură, în minte și în inimă așa cum o aveau primii creștini. Cântările lumești, zgomotoase și necuviincioase nu lipsesc nici după Sfintele Taine (cununii, botezuri) și nici la sărbătorile cu sfinți mari (onomastici). Atunci este hulit Dumnezeu prin cântările cele diabolice, lumești, imorale căci cei răi, necredincioși și fără frică de Dumnezeu au scos cântece murdare prin care își bat joc de creștini și de Dumnezeu, iar creștinii cad lesne pradă ispitelor, iar tineretul se lasă vrăjit de aceste momeli.

Așa povestește o legendă a vechilor greci de primejdia sirenelor. Acestea erau un fel de zâne cântătoare, care prin cântecele lor vrăjite ademeneau pe trecători, furându-le voința, producându-le un fel de beție dulce, care îi făcea să sară în valurile mării, unde-și aflau moartea și mormântul. Trecând pe lângă insula aceasta cu sirene, Iason, un mare conducător de oști, a poruncit lui Orfeu să cânte cu harfa lui. Cântarea acestuia a întrecut și a acoperit glasul și cântările sirenelor, iar acestea s-au văzut bătute cu propria lor armă și de aceea au sărit de pe insulă în mare și s-au prefăcut în stânci.

Să biruim și noi lumea cu armele pe care le folosește ea: cântările lumii, să fie copleșite de cântările Domnului, iar petrecerile lumii să fie acoperite de petrecerile duhovnicești, desfătările lumii să fie întrecute de desfătările și bucuriile cele duhovnicești. Oriunde cântă lumea, să cântăm și noi în mintea și în sufletul nostru. Mulți fac haz de cântările creștinești pe care le mai cântă unii creștini prin casele și locurile lor de muncă. Mulți râd și spun că numai la biserică trebuie cântate, ca și când Dumnezeu s-ar găsi numai în biserică. Aceștia când ies din biserică, încuie ușa și, cu aceasta, consideră că au închis înăuntru și pe Dumnezeu și astfel El nu mai aude și numai vede relele pe care le facem noi. E o mare greșeală aceasta.

Să cântăm lui Dumnezeu în tot timpul și-n tot locul, așa cum se spune în psalmi și să prefacem și noi în stânci sirenele cele pierzătoare de suflete. Să nu mai cadă nici un suflet în ghearele demonilor și ale rătăciților, a sectanților, care folosesc și ei niște cântece ca ale sirenelor, atrăgătoare, dar sunt niște cântece pierzătoare de suflet. Feriți-vă de ei și cântați cântarea bisericii noastre creștine care vă sfințește și vă face cheie limba ca să descuiați raiul. Ca Iason și Orfeu să văslim pe marea aceasta involburată către patria cerească, iar duhurile necurate se vor stinge și nu ne vor mai arunca în valurile pieirii sufletești și trupești.

Dar creștinii noștri sunt în mare primejdie. Căci cei mai mulți tineri au căzut în aceste trei patimi rele: beția, desfrânarea și fumatul. Chiar și femeile au luat aceste patimi iar multe au un păcat pe care bărbații nu-l au, și anume păcatul vrăjitoriei și al descânteceilor. Ca și pe Eva, diavolul a reușit să le înșele pe femei și le-a făcut să-i ceară lui ajutor prin vrăji, descântece, ghicitul în cărți și cafea. Multe își spurcă bărbații cu fel de fel de vrăji și murdării. Auziți ! Să le pună în mâncare apă de unde a scăldat mortul. Iată cum ne minte diavolul, iar după aceea bine nu mai poate fi între ei, urmează certuri, bătăi și despărțire, iar pace nicidecum nu va mai fi.

Să nu ne înșelăm, frați creștini, și să nu lăsăm pe diavolul să rădă de viața noastră și de sufletul nostru. Diavolul este un mare înșelător și vrea să ne prindă în ghearele lui pe toți cu momelile plăcerilor. El vrea să distrugă sufletul și trupul creștinului. Nu are nici un pic de milă nici de copiii care rămân pe drumuri, nici de soția care plânge, lui nu-i pasă că se îmbolnăvește cineva, că ajunge la închisoare. El se bucură pentru că este un mare ucigaș de suflete și de trupuri omenești.

Îmi amintesc că se spunea despre Vlad Țepeș cum a strâns odată la curtea lui pe toți cerșetorii din țară și le-a dat un ospăț plin de toate bunătățile. O zi și o noapte a ținut veselia acestui ospăț. Au mâncat și băut cerșetorii, ca niciodată în viața lor, dar pe urmă s-a întâmplat un lucru groaznic: Vlad Țepeș, căruia i se mai zicea și Vlad Dracul, i-a strâns pe toți și i-a băgat într-un fel de magazie mare, căreia i-a dat foc. Așa au plătit de scump, cu viața lor bieții cerșetori.

Tot astfel stau lucrurile și cu desfătărilor lumii acesteia. Diavolul – voievodul întunericului – cheamă pe toți la ospățul desfătărilor, spunând „Suflete bea, mănâncă și te veselește căci aici e raiul și iadul. Nu asculta de vorbele popilor !”. Oamenii ascultă de glasul lui și se strâng grămadă ca oile la ospățul diavolului. Dar, vai, amarnic vor plăti acest ospăț ca și cerșetorii lui Vlad Țepeș. Diavolul, care i-a ospătat, îi va pofti apoi în temnițele și focul de veci.

De aceea, luați aminte, frați creștini, că nu degeaba zice Domnul Hristos că nu se poate sluji la doi domni și că nu oricine zice „Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția cerului, ci cel care face voia Tatălui creștinește. Să vă siliți să cunoașteți tainele mântuirii pe care să le învățați din Biserica Creștină Ortodoxă de la slujitorii altarelor și din cărțile sfinte. Mai ales, trebuie puse în practică aceste învățături, căci nu e de ajuns doar să le știți. Nu se mântuiește cel ce știe, ci cel care face, zice Domnul. Trebuie să vă antrenați cu astfel de învățături, căci altfel nu puteți intra în viața cea veșnică. Dacă n-ar face antrenament, sportivii n-ar putea câștiga medalii în concursuri și jocuri olimpice. Așa și creștinul, trebuie să se antreneze mereu ca să nu ajungă pradă ispitelor și, având și puțină voință și dragoste, va învinge toate greutățile. Dacă acești

sportivi își dau atâta osteneală pentru o cinste trecătoare, cu atât mai mult trebuie să ne antrenăm și să luptăm noi creștinii ca să câștigăm Împărăția cerului cea nepieritoare și veșnică.

Am văzut că tânărul din Evanghelia de astăzi trebuia să renunțe la avuție ca să placă Domnului. Să ne întrebăm și noi fiecare, dacă nu avem ceva la care să renunțăm. Chiar dacă venim la biserică, nu cumva trebuie să renunțăm și noi la niște zorzoane, parfumuri, ca să ne fie rugăciunea primită și Dumnezeu să ne dea cele ce sunt de folos? Poți renunța tu, frate creștin, la aceste mode atunci când vii la biserică, ca să nu superi pe Dumnezeu? Căci în loc să te miluiască, te încarci cu păcate dacă nu ai purtare cuviincioasă.

La biserică trebuie să venim curați, smeriți și modești căci ne prezentăm înaintea Domnului, și astfel să ne dea iertarea păcatelor și să ne ajute să învingem patimile și ispitele. Poți renunța tu, frate creștin, la tutun, băutură, vorbe urâte și înjurături, la o mulțime de păcate, vicii și patimi înveninate, care stăpânesc lumea poate mai mult ca niciodată? Să știți că nici înainte de potop nu s-au făcut păcatele acestea care se fac acum pe pământ.

Noi suntem creștini, ne-am lepădat de satana, ne-am botezat în numele lui Iisus Hristos și am jurat să-L iubim pe Dumnezeu mai mult ca orice pe lume; de aceea, să fim gata să ne dăm chiar și viața pentru dragostea lui Dumnezeu și nimic să nu ne oprească. Tânărul bogat din Evanghelia de astăzi a plecat întristat, căci a iubit mai mult bogăția și toate cele lumești, făcând din ele dumnezei la care să se închine până la sfârșit. Idoli ! Să nu plecați întristați și îngândurați ca el nici unul de aici; să nu vi se pară grele cuvintele pe care le-ați auzit, căci unde nu vom putea noi, ne va ajuta Dumnezeu, numai să-i cerem să ne ajute! Acum ni se pare greu. Cum să lași tu tutunul, când o viață întreagă te-ai ținut de el și l-ai fumat? Dumnezeu însă te ajută. Harul Lui cel ceresc ne va înfierbânta, ne vom da chiar viața și nu ne va părea rău, căci ne va ajuta Dumnezeu, la El toate sunt cu putință. De aceea trebuie să-i cerem ajutorul **„Doamne, ajută-ne Tu unde noi nu putem !”** și El ne ajută.

Nu există patimă, nu există păcat de care să nu ne putem lăsa, dacă cerem ajutorul lui Dumnezeu. Să-L iubim, să-L ascultăm, să ne sfințim căci așa devenim copii ai Lui. Dacă suntem fiii Lui, ne va face moștenitori ai Împărăției Cerurilor căci avem pecetea Fiului Său, pe frunțile noastre, pecetea botezului, numai să căutăm și să renunțăm la bogăția păcatelor. Să dăm păcatele acestea înapoi demonilor, căci ale lor sunt, să le aruncăm între coarnele lor, să ne supărăm și să ne necăjim pe noi, pe trupul acesta păcătos, să avem și noi puțină ambiție și să ne luptăm ca să fim copii ai lui Dumnezeu.

Dacă ne interesează cu adevărat mântuirea sufletului, ca pe tânărul din Evanghelia, să ne lepădăm de lucrurile satanei și să mergem cu bucurie pe urma pașilor lui Iisus, în urma învățăturilor Lui. Vremea vieții noastre trece mai mult cu nori negri, cu necazuri, supărări și

suferințe de tot felul decât cu zile senine și frumoase. Se duc zilele noastre și vine bătrânețea, pentru cei care o vom mai apuca, căci s-ar putea ca noi să nu avem parte nici de o groapă. Să ne facem cu mâna noastră ce ar trebui să ne facă alții în urmă ! Să-L rugăm pe Bunul Dumnezeu să facă să rodească sămânța Evangheliei Lui, să aducă rod însutit și tot creștinul să fie treaz și viu pentru Dumnezeu și mort pentru lume, pentru păcate.

Rugăciune

Doamne Iisuse, Dumnezeule Preabun și Scump Învățător, trimite Harul Tău cel ceresc peste toți credincioșii ! Izbăvește-ne de toate ispitele vicelanului, întărește-ne în sfânta și dreapta credință, Doamne, și ajută-ne să ne dezlipim de toate lucrurile nefolositoare ale acestei lumi, ca să ajungem, și noi în Împărăția Ta cea cerească și acolo să Te slăvim în vecii vecilor ! Amin